

„Ty si snad děláš legraci?“ napomene mě Fanny, která si právě všimla, k čemu se chystám.

„Proč? Tebe to snad baví?“ zeptám se jí s pozdviženým obočím.

„Nebaví, ale tohle si můžeš dovolit ve chvíli, kdy budeš vědět, o co jde. Vždyť ty o tom předmětu nemáš ani páru. Jak si můžeš jen tak v klidu číst?“ Už zase začínáme jejím kázáním o mém bezstarostném přístupu ke studiu.

„Ticho tam vzadu,“ ozve se z pódia a obě rychle pohlédneme kantorovým směrem. Jsme jako myšky, protože on mezi lidmi pouze těká očima. V takové haldě studentů není schopný přesně určit, kdo ho právě vyrušuje. Když se přestane rozhlížet a vrátí se ke své nudné přednášce, otočím se zpět na Fanny.

„Vždyť je to hrozná nuda. Já si to přečtu doma z jeho prezentací,“ šeptám jejím směrem.

„Jo jasně, z prezentací. To ti tak věřím. Už na střední jsi potřebovala moje poznámky. Nečekám, že tady to bude jinak,“ ušklíbla se, ale vzdala snahu mě vychovávat. Ví, že je to marné. Fanny se jmenuje Františka, jenže má dojem, že se jí tím jménem rodiče chtěli pomstít. Ať už za cokoliv. Tak ho nenávidí, že se raději hned představuje svou přezdívku, kterou si sama vymyslela. Musím uznat, že k ní sedí. Sice je to šprt jako poleno, ale jakmile zazní zvonek, hned by vyrazila někam mezi lidi. Je to má kamarádka už od základní školy, prolezly jsme spolu střední a doufám, že spolu zvládneme zdolat i vysokou. Ona je ten typ, který ve škole dává pozor a po odpolednech a večerech vyráží ven s kamarády. Já jsem ten typ, který si

pořád čte něco, co s učením nemá vůbec nic společného, a když přijde vhodný čas, začne se učit. Alespoň nějakou tu chvíli. Vlastně je docela podivuhodné, že jsme se my dvě našly. Každá jsme tak jiná, a přesto si dokonale rozumíme. Vždycky jsme doufaly, že až půjdeme na vysokou, tak si spolu pronajmeme byt a budeme bydlet společně. Než jsme dokončily střední, naši se rozhodli pořídit si dům blíže k centru města a k mé smůle i blíž ke škole. Cesta mi trvá městskou asi třicet minut, ale podle našich je to příliš málo, než abych bydlela někde mimo dům. Aspoň že si můžu těch třicet minut číst.

Můj o dva roky starší bratr chodí na stejnou školu, jen studuje trochu jiný obor. Než jsme se přestěhovali, rok si užíval na kolejích. Každou chvíli mi vyprávěl nějakou historku, o kanadském žertíku mezi jednotlivými pokoji. Několikrát mi povídal o tom, jak se v baru s klukama zhuňákali a pak na koleji zpívali až do rána. Školní klub je prý jedním z nejlepších barů široko daleko. Všechna sranda ho přešla ve chvíli, kdy mu rodiče oznámili, že když bydlíme teď blíž, může zpátky domů. On je ten typ, který raději bude bydlet doma, než aby si vydělával na svůj vlastní byt. Takže se poslušně vrátil a žije zase s námi. Ranní boje o koupelnu znovu započaly.

„Měla jsi z toho alespoň něco?“ zeptala se mě na jednu Fanny.

„Cože?“ Rychle jsem vzhlédla od knihy. „On už je konec?“ divila jsem se, když jsem si všimla, jak se vsichni jako na povel zvedají ze svých míst.

„Ty jsi neuvěřitelná,“ kroutila hlavou, ale smála se.

